

jeg var en arg Krokodille, der gik rundt og spilede sit Gab op for at æde Ministerbørn. Nej, det gør jeg saamænd slet ikke, for jeg tror ikke, at der behøves noget i den Retning, det Arbejde besørger den højtærede Regering nok selv. Naar den vil fortsætte saaledes, som den er begyndt i denne Samling, vil den ganske roligt og sikkert underminere Grunden under sig selv, saa vil den overbevise ikke alene udenforstaaende, men ogsaa sine egne Meningsfæller om, hvad de store Løfter under Valgkampagnen, hvad de mægtige Agitationsbravader var værd, og hvad man formaar at udrette. Det er det ene, der vil ætse Grunden bort under det høje Ministeriums Fødder. Det andet er de nære allieredes Kritik, som jo heller ikke er fri for visse ætsende Syrer. Nej, jeg vil ikke disse velvoksne, glade Ministerbørn til Livs paa nogen Maade. Jeg vil derimod se med en vis Sindsro paa Forholdenes Udvikling og paa, hvorledes de selv bereder sig deres Grav. Men een Ting er jeg vis paa: de vil gaa syngende i Døden.

Jeg skal saa vende mig til den højtærede Finansminister, hvis Udtalelser jo var af en noget mere positiv Karakter end den højtærede Statsministers. Den højtærede Finansminister roste sig stærkt af den nye Form, som Finansloven nu havde faaet, den var dog først kommet under den nye Regering. Hvem var det, der havde indrettet § 26 saaledes, som den er nu? Hvem var det, der havde gennemført de nye Forrentnings- og Afskrivningsregler og hele den øvrige Herlighed? Ja, det er meget rigtigt, det er blevet gennemført nu, fordi Regnskabskommissionen nu havde afsluttet sit Arbejde saa vidt, at Resultaterne deraf kunde fremføres. Den højtærede Finansminister fandt ingen Grund til at dvæle ved, hvem det var, der havde nedsat denne Regnskabskommission, og hvem det var, der havde givet haade Administrationskommissionen og Regnskabskommissionen deres Opgaver. Men jeg kan forsikre den højtærede Finansminister, at jeg har ikke nedsat disse Kommissioner, særlig ikke Regnskabskommissionen, for ikke at benytte deres Resultater. Naturligvis vilde da denne Ændring af Finanslovens Form og denne Ændring af Statsregnskabet Form, som jeg mange Gange i mit Ministeriums Tid har talt om her i Rigsdagen, ogsaa under mig være kommet, naar det tilstrækkelige Grundlag derfor var tilvejebragt.

Den højtærede Minister talte saa om Landstinget, der havde været i Stand til at hindre de Udgiftsbesparelser, som burde have været gennemført. Ja, nu har vi talt saa

meget om disse saakaldte Militærbesparelser, men her er jo ikke Tale om Besparelser, her er Tale om et bevidst Forsøg paa ad en Omvej at ødelægge en bestaaende Lovgivning, dels ved at gennemføre Ændringer i den ved Anmærkninger paa Finansloven, dels ved at sabotere dens loyale Gennemførelse. Men naturligvis, det er en uhyggelig Kendsgerning, at Landstinget har tilføjet Ministeriet dette Nederlag, og at Ministeriet ikke har gjort nogen videre heroiske Bevægelser for at undgaa det. Denne Tilskikkelse trøster man sig saa for ved at sige: Ja, der er ganske vist et faktisk Magtforhold af den Art i Øjeblikket, men dette Magtforhold skal nok blive ændret, det skal faa sin Afgørelse. Den Forfatningskamp, som man for faa Uger siden begyndte at blæse op til, taler man nu ikke saa gerne om, eller dog kun i meget dæmpede Toner. Jeg ved ikke rigtig, hvad man mener dermed. Vil man have Landstingets Sammensætning ændret? Forholdet er jo det, at Landstingets Stilling blev i høj Grad styrket ved den almindelige Valgrets Gennemførelse, noget, vi alle var enige om, den Gang vi i Forening kæmpede for den nye Forfatning og for Gennemførelse af den almindelige Valgret til Landstinget. Man priste den Gang dette Landsting i høje Toner, og det kan ikke nytte noget, at man nu stiller det op som en arg Hydra, som man ubetinget skal kæmpe imod og nedlægge. Der bliver ingen rigtig Klang i de Toner.

I Anledning af en Ytring af mig om, at den høje Regering med en vis Glæde greb Chancen til at faa Regeringsmagten, sagde den højtærede Finansminister to Ting. Han sagde for det første, at det var jo mig selv, der havde henvist Kongen til Forhandling med den nuværende højtærede Statsminister. Ja, det har jeg meddelt i sin Tid her i dette høje Ting. Det gjorde jeg, og det maatte jeg jo gøre, thi jeg ved ikke bedre, end at det er fast parlamentarisk Skik, at naar en Regering er fældet af en Koalition af to andre Partier, henviser man Statschefen til at søge Regeringen dannet af Chefen for det største af de to Partier, der har fældet den foregaaende Regering, og det var det, jeg gjorde. Men det har jo ikke det mindste at gøre med den Betragtning, jeg fremførte. Det, jeg undrede mig noget over, var, at Regeringen ikke gik ind til sin Gerning med en fastere Plan og med mere velbegrundede Forestillinger om, hvad den kunde gennemføre, og hvilken Støtte den kunde finde til Gennemførelsen heraf. Saa sagde den højtærede Finansminister yderligere, at der var saa meget mindre